20/02/2024

Άγιοι τόποι και «άγιοι τρόποι» -Του πρωτοπρεσβύτερου π. Αντωνίου Χρήστου

/ Γνώμες

Αγαπητοί Αναγνώστες με τη χάρη Του Θεού αξιωθήκαμε πρόσφατα, να μεταβούμε και να προσκυνήσουμε, για άλλη μια φορά και χρονιά, στο Περιβόλι της Παναγίας μας, το Άγιο Όρος! Πρόκειται πραγματικά για μία εμπειρία ζωής, όσες φορές και να πάει κανείς εκεί και πραγματικά για εμάς τους άνδρες είναι ένα μοναδικό προνόμιο-ευλογία την οποία οφείλει κανείς να ζήσει έστω για μια φορά στη ζωή του.

- Γράφει ο πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος – ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ

Σίγουρα το τρίτο πόδι της Χαλκιδικής με τον επιβλητικό Άθωνα και την μοναστική

πολιτεία, που εκτείνεται πάνω από μία χιλιετία γύρω και κάτω από αυτόν, αποτελεί έναν από τους Ιερούς-Αγίους Τόπους οι οποίοι υπάρχουν επί της γης! Αρκεί όμως ο άγιος τόπος ή χρειάζεται κυρίως εκ μέρος μας ο άγιος τρόπος; Αυτό το ερώτημα θα μας απασχολήσει σε αυτό το άρθρο μας! Ας περάσουμε στην απάντησή του…!

Είναι αλήθεια ότι όσο «άσχετος», «αλιβάνιστός» και «άθεος» να είναι κανείς, όταν βρεθεί σε κάποιον Ιερό Ναό, σε κάποιο Ιερό Προσκύνημα, σε κάποια Ιερά Μονή ή βρεθεί εκεί που έζησε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα ή εμπρός σε Ιερά Εικονίσματα της Παναγίας μας όπως της Τήνου ή της Πάρου, μπροστά στα Ιερά Σκηνώματα ολόσωμων Αγίων όπως του Αγίου Σπυρίδωνος, Αγίου Γερασίμου και Αγίου Διονυσίου ή βρεθεί στο Άγιο Όρος και ιδιαίτερα συμμετέχει σε Ιερά Ακολουθία και βιώσει όλη αυτή την μυσταγωγία θα καταλάβει ότι «κάτι ανώτερο εδώ διακυβεύεται »! Η χάρις Του Θεού πλημυρίζει τον άνθρωπο και τότε ένα δέος, μια ευλογία, μία γλυκύτητα στη καρδιά, ένας «φόβος» με την έννοια του σεβασμού πλημυρίζει τον άνθρωπο και τον έλκει προς τον Θεό και την λατρεία Του.

Όλα αυτά που περιγράψαμε σε συνδυασμό με την επίγνωση της αναξιότητος του ανθρώπου που ζει αυτή την εμπειρία, αφού συνειδητοποιεί που βρίσκεται και τη ζει και ταυτόχρονα καταλαβαίνει τι έχανε τόσο καιρό και πως ζει και πολιτεύεται μακριά από όλα αυτά, τον κάνουν να έρχεται η συντριβή και να προκαλούνται τα καθαρτικά και σωτήρια δάκρια που τον οδηγούν στην ευλογημένη μετάνοια και την ανάγκη για εξομολογηθεί και να καταθέσει την μέχρι τώρα στραβή και μακριά από τον Θεό, σαν τον Άσωτο, πορεία του.

Όλα αυτά τα ευεργετικά και πνευματικά ωφέλιμα συμβαίνουν λόγω των πνευματικών αγώνων και την χάρη που λαμβάνει ο τόπος από τους ανθρώπους που ασκούνται διαχρονικά σε αυτό τον χώρο που πλέον γίνεται ιερός και άγιος, επειδή οι άνθρωποι που ασκήθηκαν και αγίασαν εκεί με αποτέλεσμα η χάρις να έρχεται και να επισκιάζει στον χώρο και τον τόπο και να μεταδίδεται πολλαπλασιαστικά και στους υπόλοιπους προσκυνητές που εισέρχονται με πίστη ή έστω είναι καλοπροαίρετοι και ανήσυχα πνεύματα!

Βέβαια πολλοί μεταστρέφονται και ωφελούνται από τους Αγίους και Ιερούς τόπους και αρκετοί αλλάζει καθαρά η ζωή τους! Όμως το ζητούμενο δεν είναι μόνο η προσωρινή αλλαγή αλλά η συνέχιση της μετάνοιας ως πραγματικός και έμπρακτος τρόπος ζωής! Έχουμε πολλούς που καυχώνται ότι επισκέπτονται τακτικά τους Αγίους Τόπους (πριν τον πόλεμο βέβαια) ή το Άγιο Όρος και κάποιες Ιερές Μονές στον κόσμο που έχουν αναπτύξει σχέσεις. Μερικοί μάλιστα ιδρύουν και συλλόγους «φίλων» κτλ! Όμως περισσότερη αξία έχει ο «τρόπος ζωής» που οφείλει κανείς να ακολουθεί και να νοηματοδοτεί την ζωή του. Είναι εύκολο να μείνει κανείς σε ένα

μοναστήρι ως προσκυνητής 2-3 μέρες! Είναι σαφέστατα πιο δύσκολο να ακολουθείς τον τρόπο που θέλει ο Χριστός και το Ιερό του Ευαγγέλιο για 365 μέρες το χρόνο!

Όταν όμως κάποιος ακολουθεί τον τρόπο ζωής της Εκκλησίας, καταλαβαίνει ότι έχει την χάρη Του Θεού ακόμη και αν δεν αξιώθηκε να πάει σωματικά στα μεγάλα και γνωστά Ιερά Προσκυνήματα! Αρκεί βέβαια να έχει συνειδητή μυστηριακή ζωή «στην άσημη» Ενορία του! Όπως είχαμε ακούσει με τα ίδια μας τα αυτιά από τον π. Ιουστίνο τον Ηγούμενο της Μονής της Αγίας Φωτεινής στο Φρέαρ του Ιακώβ : «Κάθε Αγία Τράπεζα αποτελεί Πανάγιο Τάφο και κάθε δάκρια μετανοίας αποτελούν τον Ιορδάνη ποταμό»! Πόσο δίκιο έχει και πόσο παρήγορο γι αυτούς που δεν έχουν την οικονομική ικανότητα και ευκαιρία να πάνε σε αυτά τα Ιερά Προσκυνήματα! Όσοι όμως έχουν πάει και κυρίως μένουν και διακονούν σε αυτά, σαφέστατα έχουν μεγαλύτερη ευθύνη και η ζωή τους οφείλει να είναι ανάλογη με τον τόπο και στο τρόπο ζωής που ακολουθούν ή τουλάχιστον να το προσπαθούν!

Κλείνοντας το άρθρο μας, οφείλουμε να καταλάβουμε ότι με βάση την δογματική της Εκκλησίας μας μέχρι να έρθει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας και η τελική κρίση Ο Παράδεισος και η Κόλαση δεν είναι ακόμη τόπος αλλά τρόπος! Τόπος οριστικός θα είναι μετά από αυτά! Έτσι και εμείς οι ταπεινοί και απλοί προσκυνητές, πηγαίνουμε σε ιερούς τόπους για να λαμβάνουμε ευλογία και χάρη και να μας ενισχύσουν στον πνευματικό μας αγώνα και στη γενική πορεία της ζωής μας! Αν όμως πηγαίνουμε σε ιερούς τόπους λες και είναι μαγικοί και περιμένουμε να μας «αγγίξει κάποιο μαγικό ραβδάκι» χωρίς να κάνουμε έργα μετανοίας κάτι δεν έχουμε καταλάβει καλά! Ας το διορθώσουμε άμεσα!

axrhstou.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr